

Следъ Дебелъ-дѣлъ дружината се отправя югоизточно къмъ габровския балканъ. Нощемъ пжтуването по горскитѣ непознати пжтеки става съ голѣма мжка. То е убийствено, особно за раненитѣ. Пжтьтъ често се губи и раздвоява, раненитѣ оставатъ надире, и Хаджи Димитъръ ту спира, за да ги дочака, ту дава заповѣдь да се бърза напредъ, за да се избѣгне врагътъ. Въ едно такова нощно провиране изъ една непроходима гора съ вѣковни буки, 14 души отъ четата, повечето ранени, ударватъ по друга пжтека и изгубватъ следитѣ на воеводата си. Това става недалечъ отъ връхъ Св. Никола. Напрасно викане, чакане и лутане до разсъмване, — тѣ оставатъ откъснати отъ ядрото. Вѣрни обаче на клетвата си, тѣ продължаватъ да се движатъ източно по билото на Стара-планина, за да стигнатъ следъ една седмица на Игликина поляна, гдето не намиратъ никого отъ другаритѣ си, освенъ една кротка сърна, излѣзла на паша въ ранно утро. Тамъ тѣ пристигатъ следъ голѣми страдания и приключения, вървейки безъ храна, ношувайки безъ сънь, хранейки се понѣкога само съ горски кжпини, киселець, боровинки и гжби. Игликина поляна е било хайдушко свѣрталище презъ време на робството. Безъ да знаятъ за сждбата на Х. Димитъръ и другаритѣ му, тия 14 души вѣрни четници решаватъ да чакатъ тукъ, въ дебритѣ на тоя приказенъ балкански кжтъ. Чакатъ день, чакатъ два, чакатъ петъ деня. . . ., докато попадатъ подъ очитѣ на една потера, водена отъ нѣкой си Сулакъ Пехливанъ. Между откъснатитѣ ранени четници се намира и знаменосецътъ Димитъръ Н. Заралията. Той се прицелва въ началника на потерата и го поваля. Настава суматоха, презъ време на която тѣ успѣватъ да се изтеглятъ къмъ с. Кечй-дере и да намѣрятъ убежище въ една изоставена полусрутена воденица. Но потерата, заедно съ другъ отрядъ редовна войска, наново попада по следитѣ имъ. Обградени въ тая воденица, тѣ биватъ изловени, бити, закарани въ търновския затворъ, сждени и хвърлени тамъ съ вериги на краката, после въ русенския затворъ и оттамъ осждени на заточение въ Жанъ-д'Акръ (Сирия).

Въ рапорта си до Високата порта, углавниятъ сждъ на Дунавския вилаетъ въ Русе дава най-точни сведения за сждбата на тия 14 души: „Следъ четвъртата битка, казва се въ рапорта, 14 души

се навелъ до едно изворче да пие вода, той дигналъ сѣкирата си и го повалил мъртъвъ. Това направилъ, било за пари, било за да избѣгне отговорността на укривателъ предъ турскитѣ власти.